

1.Sygn. akt I C 122/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Nowak

Protokolant: Ewa Lenartowicz

po rozpoznaniu

w dniu 12 listopada 2015 roku w C.

na rozprawie

sprawy z powództwa J. F.

przeciwko Skarbowi Państwa – Naczelnikowi Urzędu Celnego w C.

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do kwoty 343.615,54 zł (trzysta czterdzieści trzy tysiące sześćset piętnaście złotych i pięćdziesiąt cztery grosze);
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda J. F. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 122/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym ze skutkiem na 23 września 2013r. powód J. F. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Celnego w C. kwoty 693.551,72 zł z ustawowymi odsetkami od 18 listopada 2008r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Przed doręczeniem pozwu pozwanemu, pismem procesowym z 10 marca 2014r. powód ograniczył roszczenie do kwoty 349.936,18 zł, a w pozostałym zakresie cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia.

Uzasadniając roszczenie powód wskazał, że dochodzi naprawienia szkody powstałej w związku z uniemożliwieniem mu prowadzenia działalności gospodarczej na skutek wydania przez Naczelnika Urzędu Celnego decyzji z dnia 22 czerwca 2007r. nr (...) - (...) (...) - (...), na podstawie której cofnięto powodowi zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego.

Powód wskazał, że na podstawie decyzji z dnia 4 maja 2004r. uzyskał zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego, który od 6 maja 2004r. Prowadził. natomiast na podstawie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 9 stycznia 2006r. otrzymał koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych na okres od 15 stycznia 2006r. do 15 stycznia 2016r.

Jak wskazywał dalej powód, postanowieniem z dnia 29 marca 2007r. Naczelnik Urzędu Celnego wszczął postępowanie podatkowe w sprawie cofnięcia ww. decyzji z 4 maja 2004r., jednocześnie Naczelnik Urzędu Celnego wezwał powoda - z dniem doręczenia postanowienia - do zaprzestania komponowania mieszanki propan-butan w cysternach kolejowych bądź samochodowych, co też powód uczynił. W toku postępowania podatkowego wydana została decyzja z dnia 22 czerwca 2007r. nr (...) - (...) (...) - (...), na podstawie której cofnięto powodowi zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego. Na skutek odwołania się powoda od tej decyzji, Dyrektor Izby Celnej w K. uchylił zaskarżoną decyzję stwierdzając jej rażącą wadliwość oraz przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Decyzją z dnia 27 grudnia 2007r. Naczelnik Urzędu Celnego umorzył postępowanie podatkowe, przedmiotowa decyzja została utrzymana w mocy decyzją Dyrektora Izby Celnej z dnia 20 maja 2008r.

Według powoda, na skutek błędnych decyzji Naczelnika Urzędu Celnego (decyzji z 22 czerwca 2007r. oraz wpadkowych decyzji podejmowanych w toku postępowania podatkowego), powód w okresie od 22 czerwca 2007r. do chwili ponownego otwarcia składu podatkowego, co miało miejsce w grudniu 2007r., pozbawiony został możliwości prowadzenia działalności gospodarczej, co z kolei doprowadziło do utraty wielu kontaktów handlowych a nadto, skutkowało tym, iż skala działalności po otwarciu składu podatkowego jest mniejsza od działalności prowadzonej przed zamknięciem.

Globalna wysokość poniesionej przez powoda szkody wyniosła **1.379.368,99** zł i obejmowała następujące uszczerbki majątkowe:

a) kwotę 339.060,25 zł powstałą w związku z brakiem prawnych możliwości prowadzenia i roztankowania na terenie zamkniętego składu podatkowego zamówionego od stałych dostawców gazu, co skutkowało koniecznością sprzedaży zakontraktowanego gazu do konkurencyjnych wobec powoda podmiotów;

b) kwotę 16.191 zł stanowiącą koszt przeładunku gazu płynnego na terminalu T. w związku z koniecznością skorzystania z usług firmy (...);

c) kwotę 23.487,76 zł stanowiącą koszt przeadresowania cystern kolejowych z gazem, który powód nabył w czerwcu 2007r. i który to gaz z powodu cofnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego powód musiał przetransportować na terminal przeładunkowy D.;

d) kwotę 113.065,46 zł stanowiącą koszt przewozu gazu z granicy Polski do składów podatkowych D. w C. oraz T. w R., odbioru tego gazu autocysternami powoda oraz przetransportowania go do (...), gdzie powód prowadzi działalność gospodarczą;

e) kwotę 113.832,25 zł stanowiącą łączną marżę, jaką powód poniósł na rzecz firm (...) z siedzibą w K., (...) s.c. z siedzibą w B. oraz (...) Gazu (...) - za napełnienie w ich składach podatkowych próżnych butli powoda gazem dostarczonym przez powoda w warunkach „zawieszonyj aktywności”, w celu umożliwienia sprzedaży zakupionego uprzednio przez powoda gazu indywidualnym odbiorcom;

f) kwotę 113.040 zł stanowiącą poniesiony przez powoda koszt transportu butli napełnionych gazem przez D., P., D. i D. z miejsca ich napełnienia do (...);

g) kwotę 34.875 zł stanowiącą wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną na rzecz powoda w ramach postępowania podatkowego.

J. F. wskazywał, że część roszczenia wynikającego z podstawy faktycznej niniejszego powództwa została już uwzględniona w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Częstochowie o sygn. akt IC (...), gdzie powód domagał się zasądzenia kwoty 60.000 zł tytułem częściowego naprawienia szkody. Tym samym – jak twierdził dalej powód – odpowiedzialność pozwanego co do zasady, została już prawomocnie ustalona. Niniejszym pozwem powód dochodzi natomiast dalszej części rekompensaty za wyrządzoną mu szkodę.

W odpowiedzi na pozew (k. 107-128) pozwany Skarb Państwa wnosił o oddalenie powództwa kwestionując roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości.

W pierwszej kolejności Skarb Państwa podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż od daty pierwszego wezwania do próby ugodowej z dnia 18 listopada 2008r. do wniesienia pozwu w dniu 25 września 2013r. upłynęło niemal pięć lat, a zatem przekroczony został termin z art. 442¹ § 1 k.c. Pozwany wskazał przy tym, iż bieg terminu przedawnienia nie został przerwany przez kolejne zawiadanie do próby ugodowej dokonane przed Sądem Rejonowym w Częstochowie w dniu 29 września 2011r. Pozwany odwołał się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wydanego w sprawie o sygn. akt I ACa 1194/13, z którego wynika, że tylko pierwsze zawiadanie do próby ugodowej przerywa przedawnienie zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

W następnej kolejności pozwany twierdził, że powód nie wykazał przesłanek warunkujących odpowiedzialność Skarbu Państwa wynikających z przepisów z art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. Tymi przesłankami według pozwanego są: zdarzenia wywołujące szkodę, którym jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą. W ocenie pozwanego w okolicznościach faktycznych sprawy nie miało miejsca niezgodne z prawem działanie przy wykonywaniu władzy publicznej w postaci wydania niezgodnej z prawem decyzji administracyjnej. Postępowanie podatkowe wszczęte w dniu 29 marca 2007r. i prowadzone przez funkcjonariuszy celnych pozwanego, a zwłaszcza wydana w jego toku decyzja z dnia 22 czerwca 2007r. były zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Nie sposób więc uznać, aby doszło do spełnienia przesłanki bezprawności, zwłaszcza pojmowanej jako naruszenie prawa w stopniu rażącym.

Dodatkowo pozwany twierdził, że rzekoma szkoda, której naprawienia domaga się powód powstała na skutek prowadzenia działalności niezgodnej z prawem.

Pozwany zarzucił również, iż sąd orzekający w niniejszej sprawie nie jest związany ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie wydanego w sprawie o sygn. IC 908/09. Pozwany wskazał, że w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, iż moc wiążąca orzeczenia odnosi się tylko do treści jego sentencji a nie uzasadnienia. Nie mają więc mocy wiążącej ani poglądy prawne, ani motywy i ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu.

Reasumując, zadaniem pozwanego powód nie wykazał zarówno przesłanek potrzebnych do powstania po stronie pozwanego odpowiedzialności odszkodowawczej jak również wysokości szkody (k. 128).

W piśmie procesowym z dnia 7 maja 2015r. (k. 347-361) powód potrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia wskazał, że stanowisko pozwanego oparte na przytoczonym wyroku jest odosobnione w orzecznictwie, a nadto jest sprzeczne z literalnym brzmieniem przepisu z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. który nie różnicuje skutków czynności „przed sądem (...)” przedsięwziętej bezpośrednio w celu dochodzenia (...) roszczenia” w zależności od tego, czy jest to czynność pierwsza, czy kolejna.

Powód nie zgodził się z twierdzeniami pozwanego jakoby w sprawie nie zostały spełnione przesłanki warunkujące odpowiedzialność Skarbu Państwa, wskazując, że działanie pozwanego stanowiło wyrządzenie powodowi szkody poprzez niezgodne z prawem działanie przy wykonywaniu władzy publicznej w rozumieniu art. 417 § 1 k.c.

W piśmie procesowym z dnia 8 czerwca 2015r. (k. 371-378) pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 31 grudnia 1998r. nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (...) udzielił z urzędu M. F. i J. F. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres do dnia 15.01.2009r.

Decyzją z dnia 4 maja 2004r. nr(...) - (...)(...)Naczelnik Urzędu Celnego w O. udzielił powodowi J. F. zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego w miejscowości B. - M. K., o numerze akcyzowym (...), w zakresie produkcji i dystrybucji gazu.

Od dnia 6 maja 2004r. powód prowadził skład podatkowy.

/dowody: decyzja z 31.12.1998r. - k. 166, wniosek z załącznikami – k. 159-160, 162-165, decyzja z 4.05.2004r. - k. 161/

Na podstawie decyzji Starosty (...) z 9 września 2004r. powód uzyskał pozwolenie na budowę zakładu przeładunku i dystrybucji gazu płynnego.

Decyzją z dnia 16 listopada 2005r. udzielono powodowi pozwolenia na użytkowanie inwestycji polegającej na budowie zakładu przeładunku i dystrybucji gazu płynnego.

Postanowieniem z 2 czerwca 2005r. Zarząd Województwa (...) pozytywnie zaopiniował wniosek powoda o udzielenie koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych.

Na podstawie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 9 stycznia 2006r. powód uzyskał koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych, na okres od 15 stycznia 2006r. do 15 stycznia 2016r.

Koncesja obejmowała swoim przedmiotem i zakresem wytwarzanie gazu płynnego propan-butan w procesie jego komponowania za pomocą właściwych do tego celu instalacji, urządzeń i dwóch zbiorników o pojemności 6,7 m³ każdy, zlokalizowanych na terenie kolejowego punktu przeładunku gazu K. M. (1).

/dowody: decyzja z 9.01.2006r. - k. 178-182, wniosek k. 167-169, postanowienie z 2.06.2005r. - k. 173, decyzja z 9.09.2004r. - k. 170, decyzja z 16.11.2005r. - k. 176-177/

W dniu 30 stycznia funkcjonariusze Urzędu Celnego w C. przeprowadzili kontrolę w firmie powoda ((...)J. F.). W toku kontroli stwierdzono, że zbiorniki wymienione w koncesji z dnia 9 stycznia 2006r. służą wyłącznie magazynowaniu skomponowanego gazu propan-butan, który następnie rozlewany jest w butle. Zbiorniki te nie służą do komponowania mieszanki propan-butan i dalszej sprzedaży luzem w autocysternach, co wykonuje podmiot prowadzący skład podatkowy. Mieszanie gazu w znacznym stopniu odbywa się w cysternach samochodowych lub kolejowych, gdyż posiadana instalacja nie pozwala na wykonywanie produkcji w odpowiedniej skali. W związku z powyższym, powód przedłożył w urzędzie celnym dokument zatytułowany "Opis technologiczny przetwarzanych wyrobów", zgodnie z którym wytwarzanie mieszanki propan-butan odbywać się będzie poprzez mieszanie propanu i butanu w autocysternach bądź cysternach kolejowych.

W reakcji na taki stan rzeczy Naczelnik Urzędu Celnego w C. pismem z 14 lutego 2007r. zwrócił się do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z pytaniem, czy udzielona powodowi przez w dniu 9.01.2006r. koncesja dopuszcza możliwość wytwarzania mieszanki również w autocysternach i cysternach kolejowych.

Pismem z dnia 2 marca 2007r. skierowanym do Urzędu Regulacji Energetyki powód zwrócił się o wyjaśnienie, czy udzielona koncesja swoim zakresem oprócz mieszania gazów w dwóch zbiornikach obejmuje również komponowanie w cysternach samochodowych i kolejowych. Jednocześnie powód oświadczył, że w przypadku stwierdzenia, że udzielona koncesja nie obejmuje wyżej opisanego procesu technologicznego, to wnosi o potraktowanie pisma jako wniosku o uzupełnienie koncesji w przedmiotowym zakresie.

/dowody: protokół z czynności urzędowego sprawdzania – k. 184, pisma z 24.01.2007r. i 14.02.2007r. - k. 188-189, opis technologiczny – k. 190, pismo z 2.03.2007r. - k. 194/

Pismami z 12 marca 2007r. skierowanymi do Naczelnika Urzędu Celnego w C. oraz do powoda, Urząd Regulacji Energetyki wyjaśnił, że udzielona powodowi koncesja nie obejmuje swoim zakresem komponowania gazu w cysternach, informując jednocześnie, że na wniosek powoda zostało wszczęte postępowanie w sprawie zmiany

koncesji. Z powyższej odpowiedzi wynika, że Urząd Regulacji Energetyki wszczynając postępowanie w sprawie zmiany koncesji jednoznacznie uznał, że komponowanie gazów w cysternach na podstawie ww. koncesji nie jest możliwe.

/dowody: pisma z 12.03.2007r. - k. 191-193, 195-197/

Postanowieniem z dnia 29 marca 2007r. Naczelnik Urzędu Celnego w C. wszczął z urzędu postępowanie podatkowe wobec (...) J. F. z siedzibą w P. w sprawie cofnięcia decyzji z dnia 4 maja 2004r. zezwalającej na prowadzenie składu podatkowego zlokalizowanego w K. M. (2). Z uzasadnienia postanowienia wynika, że Naczelnik postanowił wszcząć z urzędu postępowanie, w związku z otrzymaniem informacji z Departamentu Przedsiębiorstw (...) Urzędu Regulacji Energetyki, iż powód prowadzi działalność niezgodnie z udzieloną koncesją z dnia 9 stycznia 2006. Jednocześnie przedmiotowym postanowieniem wezwano powoda do zaprzestania z dniem doręczenia postanowienia komponowania mieszanki propan-butan w cysternach kolejowych bądź w cysternach samochodowych.

W reakcji na powyższe, wnioskiem z dnia 29 marca 2007r. skierowanym do Naczelnika Urzędu Celnego w C. powód zwrócił się o zawieszenie do dnia 20 kwietnia 2007r. wezwania do zaprzestania komponowania mieszanki propan-butan na dotychczas stosowanych warunkach, do czasu wyczerpania znajdujących się aktualnie na stanie zapasów oraz zakończenia kontraktów zawartych w marcu, które są w trakcie realizacji. Powód wskazywał, że natychmiastowe zastosowanie się do postanowienia doprowadzi do upadłości firmy z uwagi na zerwanie zagranicznych kontraktów handlowych i obowiązek zapłaty kar umownych.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2007r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w C. poinformował J. F., iż brak jest podstaw prawnych do uwzględniania wniosku powoda z dnia 29 marca 2007r.

/dowody: postanowienie z 29.03.2007r. - k. 198, pismo z 29.03.2007r. - k. 199, pismo z 4.04.2007r. - k. 200/

W reakcji na wniosek powoda o wyjaśnienie podstawy prawnej wezwania do zaprzestania komponowania mieszanki propan butan w cysternach kolejowych bądź samochodowych, Naczelnik Urzędu Celnego w C. wydał w dniu 19 kwietnia 2007r. postanowienie nr (...) - (...) (...) - (...) wyjaśniające wątpliwości, co do treści postanowienia nr (...) - (...) (...) - (...) z dnia 29 marca 2007r. wszczynającego z urzędu postępowanie podatkowe. W uzasadnieniu podano, że z pisma Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 12 marca 2007r. wynika, iż sposób prowadzenia przez powoda działalności narusza przepisy ustawy, w związku z czym wydane postanowienie miało na celu zobligowanie powoda do przestrzegania prawa.

Postanowieniem z dnia 19.04.2007r. Naczelnik Urzędu Celnego C. odmówił zawieszenia postępowania podatkowego w sprawie cofnięcia decyzji z dnia 04.05.2004r. zezwalającej powodowi na prowadzenie składu podatkowego, wszczętego postanowieniem z dnia 29 marca 2007r. W uzasadnieniu wskazano, iż prowadzone postępowanie podatkowe ma na celu rozstrzygnięcie prawidłowości funkcjonowania składu podatkowego zgodnie z przepisami prawa podatkowego i udzielonym zezwoleniem, gdzie jednym z elementów jest koncesja z 9 stycznia 2009r., natomiast wynik postępowania prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (w przedmiocie poszerzenia zakresu koncesji) nie stanowi zagadnienia wstępnego, o którym mowa w art. 201 § 2 ustawy ordynacja podatkowa.

Powód zaskarżył powyższe postanowienie zażaleniem. Postanowieniem z dnia 22 sierpnia (...). Dyrektor Izby Celnej w K. umorzył postępowanie zażaleniowe jako bezprzedmiotowe.

/dowody: postanowienie z 19.04.2007r. - k. 201, postanowienie z 19.04.2007r. - k. 202-203, postanowienie z 22.08.2007r. - k. 229-230/

Pismem z dnia 19 kwietnia 2007r. Naczelnik Urzędu Celnego w C. wezwał powoda do wprowadzenia na terenie składu podatkowego procedury umożliwiającej wagowe ustalenie rzeczywistej ilości przyjmowanych wyrobów, a nadto do przedstawienia zaktualizowanego regulaminu funkcjonowania składu podatkowego, który w swojej treści uwzględni sposób i zakres działalności gospodarczej prowadzonej w składzie podatkowym wynikający z warunków zawartych w koncesji z dnia 9 stycznia 2006r. na wytwarzanie paliw ciekłych oraz określi warunki na jakich odbywać się będzie

ustalenie rzeczywistej ilości wyrobu akcyzowego w momencie przyjmowania go do składu podatkowego. Powodowi określono siedmiodniowy termin.

W odpowiedzi na wezwanie, powód pismem z dnia 25.04.2007r. przedstawił projekt regulaminu funkcjonowania składu podatkowego, z którego wynikało m.in., że ustalanie rzeczywistej ilości gazu wprowadzanego do składu nastąpi poprzez ważenie cystern kolejowych na stacji PKP w T.. Powód zaproponował wagę kolejową zlokalizowaną na Stacji PKP T., której użytkownikiem jest P.K.P. (...) S.A. Zakład (...) w T.. Powód do pisma załączył regulamin funkcjonowania składu podatkowego oraz kopie umowy z (...) S.A. i świadectwo legalizacji wagi kolejowej.

Pismem z dnia 8 maja 2007r. Naczelnik Urzędu Celnego poinformował J. F., że miejsce ważenia cystern kolejowych na stacji PKP T. nie może zostać zaakceptowane, z uwagi na brak możliwości wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego w momencie ważenia gazu. Naczelnik wskazywał, że miejsce to znajduje się poza jego właściwością miejscową, w związku z czym w celu skutecznego wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego, miejsce ważenia winno znajdować się na terenie składu podatkowego lub w odległości, która umożliwi sprawne dokonywanie ważenia wyrobów przyjmowanych do składu podatkowego.

W reakcji na powyższe powód pismem z dnia 17 maja 2007r. ponownie przedstawił zmiany regulaminu składu podatkowego dotyczące ustalania ilości dostarczonego do składu podatkowego gazu, proponując przyjęcie ilości dostarczonego do składu podatkowego gazu w cysternach kolejowych na podstawie kwitu wagowego ważenia cysterny kolejowej na stacji PKP w T. oraz przeważenia w obecności pracownika szczególnego nadzoru podatkowego ilości gazu z cysterny kolejowej autocysterną na legalizowanej wadze samochodowej w składzie podatkowym zaznaczając, że wszelkie ujemne różnice pomiędzy wynikiem pomiaru gazu w cysternie kolejowej i sumy wag gazu autocysterny zostaną rozliczone przez prowadzącego skład podatkowy. Powód wskazał, że na terenie właściwości Urzędu Celnego w C. żadna z kolejowych stacji przeładunkowych nie dysponuje urządzeniami wagowymi, które pozwalałyby na zważenie cystern kolejowych przewożących paliwa. Na terenie województwa (...) najbliższą siedzibą Urzędu Celnego w C. stacją, dysponującą wagami o wymaganej długości są T.. Procedura ta również nie została zaakceptowana, jednakże powód o niemożności przyjęcia zaproponowanego rozwiązania nie został poinformowany, gdyż procedura ta została odrzucona dopiero w decyzji o cofnięciu zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.

/dowody: wezwanie – k. 204, pismo powoda z 25.04.2007r. z załącznikami – k. 205- 217, pismo z 8.05.2007r – k. 218, pismo powoda z 17.05.2007r. - k. 219/

Zawiadomieniem z dnia 30 maja 2007r. Naczelnik Urzędu Celnego w C. wyznaczył powodowi siedmiodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego. Strona skorzystała z przysługującego jej prawa, nie wnosząc uwag.

Naczelnik Urzędu Celnego w C. mocą decyzji nr (...) wydanej w dniu 22 czerwca 2007r., cofnął z dniem doręczenia decyzji zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego. W uzasadnieniu wskazano, iż zaproponowane przez powoda miejsce ważenia wagonów cystern kolejowych - stacja PKP T., nie mogło zostać przyjęte przez Naczelnika Urzędu Celnego w C.. Kontrola rzeczywistej ilości wyrobów akcyzowych dostarczanych do składu podatkowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy odbywać się bowiem winna w obecności pracownika szczególnego nadzoru podatkowego. Stacja PKP T. jest miejscem znajdującym się poza właściwością miejscową Naczelnika Urzędu Celnego w C., co uniemożliwia wykonywanie przez niego szczególnego nadzoru podatkowego. Zaproponowane ustalenie ilości przyjmowanego gazu poprzez przeważenie cysterny kolejowej autocysterną na wadze samochodowej, która jest na wyposażeniu składu podatkowego, jest czynnością długotrwałą, a przede wszystkim obciążoną błędem. Powstałe podczas przepompowywania gazu z cysterny kolejowej do autocysterny ubytki gazu pomniejszają rzeczywistą ilość gazu dostarczonego w cysternie kolejowej do składu podatkowego. Tak ustalona ilość gazu obciążona jest błędem z racji występujących ubytków. Wskazano, iż po zważeniu gazu miał on być po raz kolejny przetaczany do wagonów kolejowych, traktowanych jako magazyny, co spowoduje powstanie kolejnych różnic w ilości gazu. W związku z powyższym zaproponowana przez powoda procedura umożliwiająca wagowe ustalenie rzeczywistej ilości przyjmowanych wyrobów nie może zostać przyjęta przez Naczelnika Urzędu Celnego w C..

/dowody: zawiadomienie – k. 220, decyzja z 22.06.2007r. - k. 221-226/

W dniu 25 czerwca 2007r. powód dokonał zamknięcia składu podatkowego.

Od decyzji z dnia 22 czerwca 2007r. o cofnięciu zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, J. F., reprezentowany przez pełnomocników, pismem z dnia 5 lipca 2007r. złożył odwołanie wnosząc o jej uchylenie i umorzenie postępowania w sprawie. Powód domagał się nadto wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2007r. Naczelnik Urzędu Celnego odmówił wstrzymania wykonania decyzji z 22 czerwca 2007r. wskazując, że decyzja ta została już wykonana. Jednocześnie Naczelnik Urzędu Celnego przekazał odwołanie powoda wraz z aktami sprawy do rozpatrzenia organowi odwoławczemu - Dyrektorowi Izby Celnej w K..

Decyzją z dnia 22.10.2007r. Dyrektor Izby Celnej w K. w oparciu o przepis art. 233 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa po rozpatrzeniu odwołania powoda, uchylił w całości zaskarżoną decyzję Naczelnika Urzędu Celnego w C. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. Dyrektor Izby Celnej w K. stwierdził, że zarzuty powoda odnośnie naruszenia przez organ I instancji zasad postępowania podatkowego, określonego w art. 122, art. 121 § 1 i art. 124 Ordynacji podatkowej należy uznać za zasadne. Wskazano, iż Naczelnik Urzędu Celnego uznając, że przedstawiona propozycja zmiany § 9 pkt 4 regulaminu dotycząca przyjmowania gazu do składu podatkowego nie może zostać zaaprobowana, winien o tym fakcie oraz o argumentach uzasadniających zajęcie takiego stanowiska zawiadomić powoda przed wydaniem rozstrzygnięcia. Postępowanie takie byłoby zasadne tym bardziej, że procedura ustalania ilości gazu przyjmowanego do składu miała kluczowe znaczenie w rozpatrywanej sprawie. Brak informacji w tym zakresie przed wydaniem decyzji pozbawił powoda możliwości przedstawienia innego wariantu przyjmowania wyrobów do składu, zgodnego z przepisami prawa, możliwego do zaakceptowania przez Naczelnika Urzędu Celnego w C., co nie skutkowałoby cofnięciem zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. Zauważono, iż organy podatkowe mają dążyć do ostatecznego i wyczerpującego wyjaśnienia stanu faktycznego, ciąży na nich obowiązek zebrania i wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Wskazano, iż postępowanie podatkowe powinno być prowadzone w sposób budzący zaufanie do organu podatkowego. Nadto zawarta w art. 124 Ordynacji podatkowej reguła przekonywania, zgodnie z którą organy podatkowe powinny wyjaśniać zasadność przesłanek którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, powinna być stosowana przez organy podatkowe nie tylko w uzasadnieniu decyzji, ale także w trakcie prowadzonego postępowania. Dyrektor Izby Celnej podniósł, iż w świetle przedstawionych uchybień należało uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do rozpatrzenia przez Naczelnika Urzędu Celnego, który rozpatrując ponownie sprawę winien w szczególności wezwać stronę do ostatecznego przedstawienia zmiany regulaminu, uwzględniającego procedurę ustalania rzeczywistej ilości gazu wprowadzonego do składu podatkowego, zgodną z obowiązującymi przepisami w tym zakresie oraz dokonać ewentualnego urzędowego sprawdzenia, pod kątem przedstawionych zmian w regulaminie składu podatkowego, jak również potwierdzenia możliwości i warunków sprawowania szczególnego nadzoru podatkowego. Ponadto zastrzeżono, iż przy ponownym rozpatrywaniu sprawy organ podatkowy winien kierować się zasadą wyrażoną w art. 122 Ordynacji stanowiącą, iż organ obowiązany jest podjąć wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy.

/dowody: postanowienie z 16.07.2007r. - k. 227-228, decyzja z 22.10.2007r. - k. 233-238/

Powód zamierzał wznowić działalność polegającą na prowadzeniu składu podatkowego. Realizując ten zamiar pismami z dnia 8 i 23 listopada 2007r. skierowanym do Naczelnika Urzędu Celnego w C. poinformował, że w składzie podatkowym została zainstalowana waga kolejowa niezbędna do ważenia surowca. Przedłożył również dokumenty w postaci aneksu do regulaminu oraz szkic sytuacyjny składu podatkowego. Dnia 06.12.2007r. J. F. przedstawił ostateczny regulamin funkcjonowania składu podatkowego celem akceptacji, w którym określono zasady funkcjonowania składu podatkowego, charakter wykonywanych czynności oraz rodzaj towarów podlegających szczególnemu nadzorowi podatkowemu. Regulamin funkcjonowania składu został podpisany przez powoda oraz Naczelnika Urzędu Celnego w dniu 06.12.2007r. W wyniku dokonanej oceny miejsca przeznaczonego na prowadzenie składu podatkowego ustalono, iż lokalizacja oraz stan miejsca, jego wyposażenie i sposób zabezpieczenia umożliwia organom celnym sprawowanie stałego nadzoru podatkowego. Z przeprowadzonej oceny miejsca przeznaczonego na

prorowadzenie składu podatkowego sporządzono w dniu 06.12.2007r. protokół, który został podpisany przez J. F. oraz pracowników Urzędu Celnego. W dniu 12.12.2007r. zatwierdzono akta weryfikacyjne.

W grudniu 2007r. powód wznowił działalność polegającą na prowadzeniu składu podatkowego.

/dowody: pisma z 8 i 23.11.2007r. z załącznikami – k. 239- 259, pismo z 6.12.2007r. z regulaminem – k. 250-253, pismo z 11.12.2007r. - k. 256, protokół – k. 254/

Decyzją z dnia 27.12.2007r. Naczelnik Urzędu Celnego w C. umorzył postępowanie podatkowe dotyczące cofnięcia zezwolenia, wszczęte postanowieniem z dnia 29.03.2007r. W uzasadnieniu wskazano, iż z zapisów przedłożonego regulaminu wynika, że powód dostosował działalność prowadzoną w składzie do warunków zawartych w decyzji z dnia 9 stycznia 2006r. Tym samym postępowanie podatkowe w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego wobec J. F. uznano za bezprzedmiotowe i postępowanie to umorzono.

Powód w ustawowym terminie wniósł odwołanie od decyzji z dnia 27.12.2007r. kwestionując przede wszystkim treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Decyzją z 20 maja 2008r. Dyrektor Izby Celnej utrzymał w mocy ww. decyzję z dnia 27 grudnia 2007r.

W ramach prowadzonego postępowania podatkowego powód korzystał z usług profesjonalnej kancelarii prawnej.

/dowody: decyzja z 27.12.2007r. - k. 260-264, zeznania świadków E. G. – k. 398, I. B. – k. 402/

Na skutek wydania przez Naczelnika Urzędu Celnego w C. decyzji z dnia 22 czerwca 2007r. cofającej zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego, powód pozbawiony został możliwości prowadzenia działalności w dotychczasowym rozmiarze. Taki stan rzeczy trwał do grudnia 2007r., kiedy to działalność polegająca na prowadzeniu składu podatkowego została wznowiona.

Działalność powoda w ramach prowadzonego składu podatkowego polegała głównie na zakupie gazu z zawieszoną akcyzą, jego mieszanii oraz dostarczaniu (sprzedaży) odbiorcom hurtowym i detalicznym. W chwili wydania przez Naczelnika Urzędu Celnego decyzji z dnia 22 czerwca 2007r. powoda wiązało szereg kontraktów handlowych zarówno z dostawcami gazu jak i odbiorcami. Część zamówień zostało przez powoda anulowane, niektórych dostaw gazu nie można jednak było wstrzymać w związku z czym powód zmuszony był – w celu zapewnienia odbioru surowca - skierować je na inne składy podatkowe ponosząc wszystkie związane z tym koszty (w tym przeładunku i transportu gazu). Wywiązując się z zobowiązań dostarczenia gazu powód musiał korzystać z usług innych firm, gdyż stracił uprawnienia do rozlewania oraz mieszania gazu. Powód stracił również część swoich klientów, gdyż nie był w stanie dostarczyć im gazu po konkurencyjnej cenie.

/dowody: zeznania świadków M. M. – k. 400-402, I. B. – k. 402-403, zeznania powoda – k. 412-417/

W dniu 18.11.2008r. powód wniósł do Sądu Rejonowego w Częstochowie przeciwko Skarbowi Państwa Naczelnikowi Urzędu Celnego w C. wniosek o zawiązanie do próby ugodowej. Sprawa zarejestrowana została pod sygnaturą akt XV Co 6899/08.

W dniu 13.02.2009r. na posiedzeniu przed Sądem Rejonowym przedstawiciel Skarbu Państwa odmówił zawarcia ugody.

W dniu 29 września 2011r. miało miejsce drugie zawiązanie do próby ugodowej dokonane przez powoda przez Sądem Rejonowym w Częstochowie. Do zawarcia ugody nie doszło.

W dniu 7 lipca 2009r. J. F. skierował do Sądu Rejonowego w Częstochowie pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Izby Celnej w K. domagając się zasądzenia na jego rzecz kwoty 60.000 zł z ustawowymi odsetkami od

dnia wniesienia pozwu tytułem częściowego naprawienia szkody wynikłej z wydania przez Naczelnika Urzędu Celnego w C. decyzji z 22 czerwca 2007r. cofającej zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego.

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2012r. sygn. akt IC 908/09 Sąd Rejonowy w Częstochowie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz powoda J. F. kwotę 60.000 zł z ustawowymi odsetkami od 7 lipca 2009r. Wyrokiem z dnia 22 maja 2013r., sygn. akt VI Ca 794/12 Sąd Okręgowy w Częstochowie obniżył zasądzoną ww. wyrokiem Sądu Rejonowego kwotę do 14.565 zł.

/dowód: wyroki zawarte w aktach IC 908/09 – k. 652, 1196/

Stan faktyczny ustalono na podstawie wyżej wskazanych dowodów.

Sąd zważył co następuje:

Wobec częściowego cofnięcia pozwu przez powoda (k. 74), Sąd w punkcie 1 wyroku umorzył postępowanie co do kwoty 343.615,54 zł na podstawie przepisów z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c.

W pozostałej części powództwo zostało oddalone jako nieudowodnione.

Na wstępie rozstrzygnąć należało skuteczność podniesionego zarzutu przedawnienia. Sąd podziela w tej kwestii stanowisko strony powodowej, iż drugie zawezwanie do próby ugodowej (z dnia 23 września 2011r.) przerwało bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. W konsekwencji, biorąc pod uwagę termin o którym mowa w art. 442² § 1 k.c. oraz datę wniesienia pozwu, stwierdzić należy, że do przedawnienia roszczenia nie doszło. W orzecznictwie i doktrynie jednolicie uznaje się, iż tzw. zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg przedawnienia jako czynność przed sądem przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. Przepis z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. nie różnicuje skuteczności przedmiotowej czynności w zależności od tego, czy jest to pierwsza, czy kolejna próba zawarcia ugody. Zgodzić natomiast należy się z poglądami, iż w zależności od okoliczności sprawy, wywołanie przerwy biegu przedawnienia w ten sposób może zostać w późniejszym procesie uznane za nadużycie prawa podmiotowego (tak: B. Kordasiewicz [w:] System prawa prywatnego pod red. Z. Radwańskiego, tom II, 2008, wyd. 2, str. 58). Takie też stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie, w wyroku na który powołała się strona pozwana (z dnia 16.01.2014r., sygn. IACa 1194/13). Sąd ten odmówił wprowadzenia skuteczności – w zakresie przerywania biegu przedawnienia - czynności polegającej na kolejnym zawezwaniu do próby ugodowej, jednakże nie stanął na stanowisku, iż tylko pierwsza próba ugodowa przerywa bieg przedawnienia. Rozstrzygnięcie tej kwestii przez Sąd Apelacyjny w Warszawie nastąpiło z powołaniem się na przepis z art. 5 k.c. W niniejszej sprawie brak jest przesłanek aby uznać, iż powoływanie się przez stronę powodową na przerwanie biegu przedawnienia stanowiło nadużycie prawa w rozumieniu przepisu z art. 5 k.c.

Materialnoprawną podstawę roszczenia stanowi przepis z art. 417 § 1 k.c. zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przesłankami warunkującymi odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie przytoczonego przepisu: szkoda, fakt jej wyrządzenia przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej oraz łączący te zdarzenia normalny związek przyczynowy.

Zgodnie z regułami dowodowymi zawartymi w art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. ciężar wykazania przesłanek z art. 417 § 1 k.c. spoczywa na powodzie.

W niniejszej sprawie powód na poparcie swoich twierdzeń mających uzasadniać żądanie pozwu, zasadniczo wskazał na wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 22 lipca 2012r. wydany w sprawie o sygn. akt IC 908/09 (zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28 maja 2013r.) i znajdujące się w aktach tamtejszej sprawy dokumenty oraz treść opinii wydanej w ww. sprawie przez biegłą z zakresu księgowości, na okoliczność

wysokości poniesionej przez powoda straty w związku z cofnięciem koncesji na prowadzenie składu podatkowego. Wskazać przy tym należy, iż okoliczności dotyczące: rodzaju prowadzonej przez powoda działalności, przebiegu postępowania podatkowego wszczętego postanowieniem dnia 27 marca 2007r. w trakcie którego wydano decyzję o cofnięciu koncesji, jak również dalszych losów prawnych przedmiotowej decyzji, były bezsporne. Nadto znalazły odzwierciedlenie w przedłożonych przez powoda dokumentach.

W ocenie Sądu Okręgowego, materiał dowodowy zaofiarowany przez powoda nie pozwalał na przyjęcie ustaleń warunkujących odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa na podstawie art. 417 § 1 k.c. z uwagi na nieudowodnienie wysokości szkody.

Sąd Okręgowy przyłącza się do dominującego w orzecznictwie poglądu, iż zasada odpowiedzialności pozwanego, przesądzona w prawomocnym wyroku uwzględniającym część roszczenia, jest wiążąca w sprawie o zasądzenie pozostałej części (zob. wyrok SN z 6.03.2014r., sygn. VCSK 203/13, wyrok SA w Krakowie z 24.04.2015r., sygn. IACa 225/15, wyrok SN z 27.06.2014r. sygn. V CSK 433/13). Stanowisko takie opiera się na treści przepisu z art. 365 § 1 k.p.c., który – określając skutki prawomocnego wyroku – nakazuje sądom rozpoznającym spór między tymi samymi stronami przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wyroku. W niniejszym postępowaniu kwestią prawną przesądzoną w wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 22 lipca 2012r. jest istnienie odpowiedzialności Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Celnego w C. za skutki związane z wydaniem decyzji z dnia 22 czerwca 2007r. cofającej zezwolenie na prowadzenie przez powoda składu podatkowego. Prawomocność wydanego wyroku nie rozciąga się natomiast na ustalenia faktyczne dotyczące wysokości poniesionej przez powoda szkody ponad kwotę zasądzoną ww. wyrokiem Sądu Rejonowego. Stosownie do przepisu z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Przedmiotem rozstrzygnięcia w tamtejszej sprawie było żądanie pozwu określone na kwotę 60.000 zł, w związku z czym tylko ustalenia faktyczne niezbędne do rozpoznania powództwa w takim zakresie są wiążące dla sądów orzekających w innej sprawie.

Jak już zaznaczono, powód nie wykazał wysokości poniesionej szkody. Odwołanie się do opinii biegłego wydanej w innej sprawie, a nawet włączenie tejże opinii w poczet materiału dowodowego nie może skutkować potraktowaniem takiego dowodu jako środka dowodowego określonego w art. 278 § 1 k.p.c. Kwestia ta, nie budzi wątpliwości i jest jednolicie rozstrzygana w doktrynie i orzecznictwie. Wskazuje się, iż dowód z opinii biegłego złożonej w innej sprawie, w zakresie zawartej w takiej opinii treści ma charakter dokumentu prywatnego, co oznacza, że stosowanie do art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że dana osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie (A. Góra-Błaszczkowska [w:] Kodeks postępowania cywilnego, Tom I, C.H. BECK, Warszawa 2013, str. 662, podobnie H. Pietrkowski, *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, wyd. 7, Warszawa 2014, rozdział XVII, pkt 6.3.2, wyrok SN z 9.11.2011r., II CNP 23/11, wyrok SN z 10.10.2012r. sygn. akt IUUK 210/12, wyrok SA w Gdańsku z 5.07.2013r. sygn. akt III AUa 528/13).

W związku z powyższym, wobec zaprzeczenia strony pozwanej także twierdzeniom powoda w zakresie wysokości szkody, dowód z dokumentu prywatnego w postaci pisemnej opinii biegłej z zakresu rachunkowości G. S. (k. 473-475, 565-599 – akt SR w Częstochowie sygn. IC (...)) oraz dowód z protokołu rozprawy zawierającego ustną opinię uzupełniającą tejże biegłej (k. 621-623), jest nieadekwatny dla poczynienia ustaleń zgodnych z twierdzeniami biegłej, w szczególności w zakresie poniesionej przez powoda szkody.

Na rozmiar szkody wynikającej z ww. decyzji z dnia 22 czerwca 2007r. wpływa szereg czynników, których zidentyfikowanie oraz należyte uwzględnienie wymaga, po pierwsze odpowiedniej dokumentacji (księgowej) związanej z prowadzoną przez powoda działalnością, po drugie analizy tejże dokumentacji, czego dokonać może podmiot dysponujący wiadomościami specjalnymi (z zakresu rachunkowości) w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. W przedmiotowej sprawie Sąd nie dysponował opinią biegłego odpowiedniej specjalności, której nie mogła zastąpić opinia wydana w innej sprawie.

Co prawda, zgodnie z treścią art. 232 zd. 2 k.p.c. sąd może z urzędu dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże przepis ten ma charakter fakultatywny i – jak przyjmuje się w aktualnym orzecznictwie – powinien być stosowany wyjątkowo ostrożnie tak, aby nie uchybić naczelnym zasadom procesu cywilnego jakimi są zasada kontrydiktoryjności i bezstronności sądu. Jako okoliczności uzasadniające dopuszczenie dowodu z urzędu wskazuje się: wyjątkową nieporadność strony, prowadzenie fikcyjnego procesu, czy potrzebę ochrony interesu publicznego. W niniejszej sprawie powód reprezentowany był przez fachowego pełnomocnika. Na rozprawie w dniu 12 listopada 2015r. pełnomocnik powoda oświadczył, że cofa wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego (k.412), stanowisko to zostało powtórzone w toku rozprawy (k. 416), pomimo wydania przez sąd postanowienia na podstawie którego dopuszczono dowód z dokumentu w postaci opinii pisemnej i ustnej wydanej przez biegłą G. S. w sprawie o sygn. akt IC 908/09, z zastrzeżeniem, że dowód ten nie może zastępować opinii biegłego (k. 412), jak również pomimo stanowiska strony pozwanej, zgodnie z którym opinia wydana w innej sprawie jest dokumentem, który nie może zastąpić opinii biegłego w sprawie niniejszej. Tym samym zarówno Sąd, jaki i strona pozwana zwrócili powodowi uwagę na potrzebę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, a pomimo tego powód wymaganego wniosku nie złożył. Dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego w takich okolicznościach stanowiłoby – w ocenie Sądu – naruszenie wyjątkowego przepisu z art. 232 zd. 2 k.p.c. wobec braku szczególnych okoliczności warunkujących jego zastosowanie, co więcej, byłoby działaniem sądu podjętym wbrew woli powoda.

Po zamknięciu rozprawy, powód złożył wniosek z 17 listopada 2015r. domagając się otwarcia na nowo zamkniętej rozprawy, z powołaniem się na okoliczność, iż Sąd nie ustosunkował się (nie dopuścił lub nie oddalił) wniosków dowodowych złożonych w pozwie. Wskazać należy, iż żądanie wniosku nie znajduje oparcia w treści art. 316 § 2 k.p.c. Przyznać należy, Sąd nie ustosunkował się do zgłoszonych przez powoda w pozwie wniosków dowodowych, jednakże konstruując podstawę faktyczną Sąd oparł się na zawnioskowanych przez powoda dokumentach. Dopuszczono przy tym wnioskowane dowody z zeznań świadków i zeznań powoda. Zasadniczym w sprawie dowodem, którego przeprowadzenia powód na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku się nie domagał, była jednak opinia biegłego. Uchybienie Sądu o którym mowa we wniosku z dnia 17 listopada 2015r. nie naruszało zatem praw powoda oraz – w ocenie Sądu Okręgowego – nie miało wpływu na treść wyroku. Natomiast otwarcie rozprawy na nowo nie mogłoby – z uwagi na treść art. 217 § 2 k.p.c. - skutkować dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego nawet w sytuacji zgłoszenia takiego wniosku przez powoda i wycofania się z uprzednio zajętego stanowiska w tej kwestii.

Oprócz szkody wynikającej z niemożności prowadzenia działalności gospodarczej w dotychczasowym rozmiarze powód wskazał na szkodę obejmującą koszty obsługi prawnej podczas prowadzonego przez urząd celny postępowania podatkowego. W ocenie Sądu tego rodzaju szkoda jest prawnie irrelevantna, gdyż nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym – w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. - wyznaczającym granicę odpowiedzialności dłużnika. Każdy przedsiębiorca, a zwłaszcza prowadzący działalność gospodarczą wymagającą zezwolenia lub koncesji, powinien liczyć się z możliwością kontroli ze strony urzędów państwowych. Powinien zatem zapewnić sobie obsługę pracowniczą na merytorycznym poziomie umożliwiającym właściwą komunikację z urzędem, a więc posiadającą umiejętność oceny prawidłowości podejmowanych przez urząd decyzji i w miarę potrzeby kwestionowania stanowiska urzędu. Nie sposób natomiast przyjąć, że normalnym następstwem wszczęcia postępowania administracyjnego przeciwko przedsiębiorcy jest korzystanie przez przedsiębiorcę z profesjonalnych usług prawnych, za które – w razie niezasadności wszczętej procedury – powinien zapłacić Skarb Państwa.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo orzekając jak w punkcie 2 wyroku.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu przepisów z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 461) w zw. z art. 99 k.p.c.